

K. Cebee: "Hij past!..."

NieuwsUitgave

Bij de verschijning van het drieënveertigste en laatste nummer van het Bulletin Plein 7 was er nog geen uitzicht op een voortbestaan. Inmiddels heeft het bestuur besloten door te gaan met een gedrukte kwartaaluitgave van actuele KCB informatie. Met dit goede bericht op zak zijn we als redactie gaan brainstormen over de nieuwe opzet hiervan. Wonen in Kranenburgh vraagt om een nieuwe presentatie van de beroepsorganisatie KCB in alle geledingen. Zo heeft de mega-expositie 'Onder de leden' al laten zien dat de aanwezigheid van het KCB niet alleen van belang is voor het eigen welzijn van de deelnemers maar ook voor de Culturele Buitenplaats.

Naam

Er is maar één manier waarop het KCB daaraan kan bijdragen, en dat is: meer dan ooit en actiever dan ooit laten zien waar de leden mee bezig zijn, wat ze op dit moment willen laten zien en horen, en waarom ze dat belangrijk vinden. De redactie wil met deze nieuwsuitgave in de eerste plaats een platform creëren dat actuele drijfveren en resultaten van leden in woord en beeld zichtbaar

maakt. Vandaar de nieuwe naam KCB.NU. Van nu af aan ligt de verantwoordelijkheid voor actuele kopij in de eerste plaats bij de "makers", de werkende leden van vandaag. KCB.NU als levend orgaan dat aankondigingen en achtergronden van exposities, concerten, performances en andere activiteiten naar buiten brengt. De oude standaardomvang van 4 pagina's blijft gehandhaafd. De vormgeving blijft net als voorheen in handen van Bureau Groet.

Veelzijdigheid

Het is essentieel dat het KCB zichzelf blijft en haar veelzijdig karakter koestert in de nieuwe behuizing. Immers, waar vindt men een beroepsorganisatie die zowel beeldend kunstenaars als componisten, dichters, schrijvers en podiumkunstenaars vertegenwoordigt?

Simpele Vraag

Tot slot een simpele vraag en gericht aan iedereen die dit leest: mist u in het voorgaande iets dat van belang is voor het welslagen van de geschetste opzet? Zo ja, stuur dit dan, beknopt geformuleerd, aan: info@kcb.nu

De redactie

KRANENBURGH

Als ik dit schrijf is het de laatste middag in 2013. U leest dit pas medio januari 2014. Een jaar waarin wij hopen als KCB duidelijk herkenbaar te zijn in Kranenburgh. Door het bestuur en onze commissies wordt daar hard aan gewerkt. De resultaten zijn misschien niet direct voor iedereen zichtbaar. Onze werkende leden en donateurs die regelmatig in Kranenburgh zijn als vrijwilliger of anderszins, hebben er meer zicht op. Vaak is mij gevraagd in het laatste half jaar: waar is het KCB nu? Elk begin is moeilijk, zo ook de concretisering van het KCB in de culturele buitenplaats. Mijn eerste antwoord, na 8 november, is: Kijk naar de voordeur! Daar staat KunstenaarsCentrumBergen vermeld als vindbaar in dit prachtige gebouw. Vanaf eind maart komt de eerste verdieping van de villa weer bij ons in gebruik. Daar zullen we duidelijk vindbaar zijn. In de zomer gaan we ook een aantal weken de Taqa zaal vullen met intermezzo tentoonstellingen. Zo ziet de vindbaarheid er nu uit voor 2014. Het gaat bij de aanwezigheid in Kranenburgh echter niet alleen om een statische plaatsbepaling met naamsvermelding. Het gaat om, met behoud van eigen identiteit, ook deel te nemen in alle mogelijkheden die een culturele buitenplaats als Kranenburgh te bieden heeft. Het KCB kun je ook bv. in het café vinden bij de maandelijkse soos of bij diverse optredens in de Taqa zaal, bij allerlei gemeenschappelijk georganiseerde evenementen of ontmoetingen zoals die op 5 januari waarbij we met z'n allen het nieuwe jaar zullen inluiden. Zichtbaar en vindbaar! Namens het bestuur wens ik u een succesvol en vooral creatief 2014.

Irma Haarman, int. voorzitter

expositie: SALON, PRESENTATIE VAN NIEUWE LEDEN
2 februari t/m 23 maart 2014

Cees Smit

Cees Smit (Edam, 1957) kreeg zijn opleiding aan de Vrije Academie (Psychopolis) in Den Haag. Hij combineert zijn kunstenaarschap met een baan voor twee dagen als groepsleerkracht in het basisonderwijs. In zijn atelier in Amsterdam, waar hij ook woont, maakt hij etsen, lino's, foto's, tekeningen en combinaties van deze technieken. En daarbij schrijft hij gedichten die zijn werk ondersteunen en toelichten. 'Ben ik op zoek naar de herinnering?' Deze vraag verbeeldt hij meestal in landschappen of scenes aan het IJsselmeer – bij Edam dan weer – waarin zijn grootvader een grote rol speelt. Het landschap activeert het geheugen, maar leidt ook om de tuin. Vormt het de herinnering? Of juist andersom? 'Ik fotografeer plekken uit mijn jeugd: de IJsselmeerkust, de duinen langs de Noordzee, de weilanden van Westfriesland. In mijn atelier maak ik van de foto's etsen, tekeningen en lino's, waarvan ik details fotografeer. Deze uitvergroete details leiden tot nieuw werk. De oorspronkelijke plek is onherkenbaar geworden: het landschap heeft de maker gevonden.' (www.cees-smit.com)

Myriam Knol

Myriam Knol: 'Mijn belangstelling voor kunst heb ik van huis uit meegekregen, maar mijn schoolopleiding was meer gericht op kantoorwerk. Terwijl ik dat deed, volgde ik een opleiding creatieve therapie en werkte ik ook als therapeut. Inmiddels geef ik al vijftien jaar schildercursussen en workshops en maak ik tentoonstellingen. Momenteel volg ik

de eerstegraads lerarenopleiding beeldende kunst en vormgeving op de Hogeschool voor de Kunsten in Utrecht. Sinds 2010 heb ik geëxposeerd in Schoorl en Bergen. Het KCB trok mij aan door de hoge kwaliteit en de behulpzaamheid van de leden die ik ken. Mijn werk ziet er van veraf vaak monumentaal uit, maar is van dichtbij juist intiem. Ik probeer de mensen te laten ontdekken dat de werkelijkheid totaal verschillende kanten heeft. De foto hierboven toont een deel van een installatie van stoere lijmklemmen die een serie kwetsbare oude ansichtkaarten vasthouden, met mierzoete afbeeldingen van verliefde stelletjes.' (www.myriamknol.nl)

Allard Kaai

Allard Kaai (1964, Alkmaar) is in 1991 afgestudeerd aan de Hogeschool voor de Kunsten in Utrecht, afdeling autonoom schilderen. Van 1991 tot heden heeft hij deelgenomen aan diverse exposities en kunstprojecten. In Utrecht hebben zowel de gemeente als de SBK werk van hem aangekocht en zijn werk is opgenomen in particuliere collecties. Allard Kaai schildert landschappen en stilleven, in olieverf op paneel. Hij brengt de verf op een pasteuze manier aan, waardoor een heel kenmerkend handschrift ontstaat. Kaai vraagt zich af: "Hoe leg je de wind vast, hoe schilder je broeierig weer?". Dagelijks worstelt hij met die vragen als hij in het drassige land rond het Uitgeestmeer, zijn huidige woonplaats, staat te schilderen. Beelden van afwisselende luchten, strandwallen, krekens en dijkes in lente- of herfstlicht vormen de weerslag van zijn zoektocht naar antwoorden. Opvallend zijn de gewassen landschaptekeningen met Oost-Indische inkt. De stilleven, voornamelijk van bloemen, zijn sprankelend van kleur en neigen soms naar abstractie. (www.kaai.nl)

Frits van de Reep

Frits van de Reep (1967) architect-fotograaf, bij wie geleidelijk aan de fotografie het heft in handen neemt. Actieve belangstelling voor de fotografie bestaat al van huis uit. Tijdens de architectuurstudie in Eindhoven biedt dit belangrijk gereedschap: hoe vertaalt het driedimensionale zich ruimtelijk in het tweedimensionale? De fotografie verzelfstandigt zich. De passie voor architectuur werkt door als bron van inspiratie. Gaan zitten, de tijd nemen, gebouwen bestuderen, de werking van het licht. De *genus loci*, de geest van de plek ontdekken, en ten slotte vastleggen in zo minimaal mogelijke beeldelementen. Waar het licht de structuur van de ruimte vangt en zichtbaar maakt lossen andere vormen op in de schaduw. Verwantschap van een fotograaf in de 21ste eeuw met de architectuur en beeldende kunst van de Stijl, Van Doesburg en Rietveld uit de 20ste eeuw. (www.fritsvandereep.com)

Cis Luttikhuis

Cis Luttikhuis (1948), docent beeldend vaktherapie en fotograaf: 'Tijdens lesgeven word je gedwongen iedere student als het ware 360° waar te nemen. Observatie van zijn contact met de omgeving, van lichaamstaal, van innerlijke processen: alles doet mee in mijn beeldvorming

om het leerproces te kunnen stimuleren. Deze intense manier van kijken is mij eigen. En zo dient ook het fotografische beeld zich aan. Met name in straatfotografie: alles beweegt, alles verandert steeds en de vraag wie de mens daarbinnen is staat centraal. De beelden die ik maak zijn foto's van de openbare ruimte en van mensen. Ik kijk naar gebouwen, tussenruimten en straten en naar alles wat zich daarin bevindt: objecten, mensen, architectuur, grafische elementen. Wat vervolgens mijn aandacht trekt zijn situaties die ogenschijnlijk gewoon, maar toch op een of andere wijze afwijkend of bijzonder zijn. In de samenwerking tussen beeldende en inhoudelijke aspecten zoek ik naar contrast én balans, naar relaties tussen beeld en inhoud en vind ik -als alles op zijn plaats valt- datgene wat me getroffen heeft.' (www.cisluttikhuis.nl)

Rob Schreefel

Rob Schreefel. In een polder bij Zaandam bouwde hij veertig jaar geleden, toen hij van de Rietveldacademie afkwam, zijn eigen atelier. Aan de afmetingen van de hijsbokken die er nu staan is de ontwikkeling van zijn werk af te lezen: van peuters tot reuzen. Het laatste wat hij bouwde is een garage voor de kraanwagen waarmee hij enorme rotsblokken aanvoert uit Duitsland of Frankrijk. Na bewerking, met gereedschap dat hij deels zelf vervaardigt, worden die gestapeld tot kolossale monumenten, die her en der in Nederland te zien zijn. Ook geeft hij op verschillende plaatsen les aan beginnende beeldhouwers, en helpt hij collega's bij het transport en het inrichten van exposities. Wat wil hij met zijn beelden bereiken? 'Toen ik alleen klein werkte, besefte ik nog niet goed, dat je een beeld behalve met je ogen en je handen ook met je hele wezen kunt waarnemen en voelen. Een beeld waar je in kunt stappen en verblijven, raakt je hele persoon en verandert je bewustzijn. Vandaar.'

SCHILDERSVERDRIET 51

In het portaal van een oud romaans kerkje sta ik oog in oog met het stenen aangezicht van de H.Nikodemus. Heremiet en bedelaar zo te zien, geen vrolijke heer.

Ik moet wachten want binnen worden voorbereidselen getroffen voor een trouwtje. Een klein harmoniecorps oefent er al bruiloftsliederen. Ik ben gekomen om de fraaie kapitelen te zien waar dit kerkje om bekend staat. Over een kwartiertje zal het bruidspaar wel arriveren, want het publiek begint al binnen te druppelen. Gesoigneerde heren in zwarte pakken en halgelwitte overhemden, met hun hooggehakte dames in sjeke

zomerjurken. De zijdeglans van hun blote armen en schouders contrasteert met de ruwe steen van de muren maar allee, de houdbaarheid van een huwelijkscontract lijkt groter als het tussen stabiele ruwe steen gesloten wordt.

Ik schrijf dit in augustus, in Frankrijk, in het stroomgebied van de Creuse waar ook daar de zomer eindelijk eens zijn best doet. Al eerder op de dag was ik geconfronteerd geweest met stabiele ruwe steen, nee, geen kerk of crypte maar een dolmen, een soort hunebed. Een monument van steen waar om heen oeroude eiken met ritselende bladeren het verleden een stem geven. Het is een grafkamer uit de late steentijd, een type met een dak en een opening opzij. Je zou er een voorloper van het

kerkje in kunnen zien waarin ik nu sta. Onder déze vloer zullen ook nog wel wat menselijke resten begraven liggen. Leven en dood werden direct met elkaar verbonden.

Daarvan begon ik iets te begrijpen toen ik tegenover de dolmen een enorme eik had zien staan waarvan de ene helft nog vitaal was en de andere helft enorm dood. De groene kruin was evengoed nog indrukwekkend genoeg, maar het dode stuk zat vol molm en verrotting. Grote gaten waren erin gevallen waarin nieuw leven rondscharrelde: torren, larven, spinnen, mijten, pissebedden, duizendpoten, kortom al die dieren die we liever met de doden mee begraven. In één zo'n gat stond zelfs een torenflatje, opgebouwd uit kamertjes, waarin het krioelde van de mieren.

Is er leven na de dood? Zo te zien wél.

In het kerkportaal duurt het wachten intussen wel wat lang. Ik begin erover te denken om die kapitelen maar voor later te bewaren, ze blijven wel staan. Het broodmagere lichaam van de H.Nikodemus geeft ook weinig aanleiding langer te blijven. Dat armzalige lendedoekje van hem, het versteende gebaar van zijn neerhangende armen met die lege handpalmen naar mij toegekeerd ... nee.

Temidden van deze geurende en glanzende bruiloftsgasten slaat hij een modderfiguur, Nikodemus. Hij schreef in de 4e of 5e eeuw een akte over de nederdaling ter helle.

Moet je niet mee komen op een bruiloft.

Michiel Hertroys (www.aandemuur.com)

Jan Groenhart

Jan Groenhart (1952) autonoom schilder, ontving zijn opleiding aan de Rietveld Academie in Amsterdam. Hij schilderde landschappen en stilleven geïnspireerd door o.a. Paul Cezanne en Kees Verweij. Het gaat hem in zijn werk vooral om kleur, vorm en stijl; om spontaniteit en de werking van licht waarbij vormen in beweging zijn en kleuren samenvloeien in de waarneming. Experimenteerde hij aanvankelijk met aquarel- en olieverf, de laatste jaren ligt het accent vooral op olieverf. Na een verblijf in Zuid-Amerika kreeg Groenhart's werk een ander karakter: mens en omgeving gingen centraal staan. En nu probeert hij, na een jaar te zijn weggeweest, zijn inspiratie opnieuw te vinden in het uitgestrekte Zaanse polderlandschap: eenvoud in vorm en kleur, op zoek naar het perfecte licht. Jan Groenhart exposeert in binnen- en buitenland. Zijn werk bevindt zich in de collecties van zowel particulieren als overheid en is te vinden in een aantal kunstuitlenen. Recente publicatie 2012: "Het gevoel van landschap", uitgave St. Uitgeverij NH, verkrijgbaar o.a. in de museumwinkel van Kranenburgh.

(www.jangroenhart.nl)

Ila van der Pouw en Rob Bloemkolk

Ila van der Pouw en Rob Bloemkolk: het verhaal van twee bevlogen kunstenaars, woonachtig te Schoorl.

Ila ziet ooit een voorstelling van poppenspeler Neville Tranter: *The Stuffed Puppet Theatre*. Ze herkent in zijn voorstelling de vorm waar ze zelf naar op zoek is. Haar grote idool en inspiratiebron wordt uiteindelijk haar vaste regisseur en één van haar beste vrienden. Ze ontmoet vervolgens beeldend kunstenaar Gerda Schimmel, die gedurende vele jaren de prachtige poppen zal maken waarmee ze werkt. Schrijver Rob Bloemkolk - later haar partner - voegt zich bij het gezelschap en in 2000 komt de eerste professionele voorstelling *Hallo Pap*.

En dan gaat het snel. Om de twee jaar een nieuwe gesubsidieerde voorstelling, enthousiast publiek, mooie recensies en veel optredens in binnen- en buitenland. De prijzen blijven niet uit. Zoals de prijs voor de beste poppenspeler op het World Puppet Festival in Praag 2006 en 2008, de Rabobank Publieksprijs 2008 en drie Awards op festivals in China, 2009 en 2011. Hun nieuwste voorstelling wordt genomineerd voor de prestigieuze Zapp Theater Prijs 2013.

Ila: Ik ben een poppenspeler. Mijn poppen zijn vaak manshoog en voor kinderen levensecht. Het mooiste compliment ooit was de vraag van een kind na een voorstelling: 'Ben jij wél echt?' (www.ilavanderpouw.nl)

Rob heeft zijn werkruimte achterin de tuin. Een noodzakelijke plek om ideeën te bedenken en uit te werken. Tegen de achterwand een enorme collectie lp's en cd's, zijn inspiratiebron tijdens het werk. Hij schrijft satirisch getinte komedies, en heeft scenario's geschreven voor een aantal televisiefilms. Zijn televisiedebuut *Beet* (2003) is in dat jaar de Nederlandse inzending voor de Oscars. Zijn serie *De Afdeling* krijgt in 2005 een nominatie voor het Gouden Beeld voor beste comedy. Het tweeluik *De val van Aantjes* werd in 2013 door de EO uitgezonden.

Rob is ook actief als theaterschrijver. Hij maakte voorstellingen met Fred Delfgauw, Erik Koller en partner Ila van der Pouw. Momenteel werkt hij o.a. aan een boekverfilming: *Zomer zonder slaap*. Daarnaast geeft hij workshops aan derdejaars scenaristen op de filmacademie in Amsterdam.

Angelique van Wesemael

Angelique van Wesemael (1964), in 1998 afgestudeerd aan de Rietveldacademie: 'Ik hou erg van verhalend werk. Qua medium vind ik veel dingen interessant, maar het meest maak ik toch grafiek, tekeningen en kunstenaarsboeken. Hoewel ik van alle grafische technieken houd, werk ik eigenlijk het liefst in hoogdruk: houtsneden, linoleumsneden. Het interessante zit 'm voor mij niet in het kunnen reproduceren van een beeld bij grafiek, maar juist in de toevoeging of versterking van het beeld na het afdrucken. Natuurlijk denk ik altijd sterk vanuit grafiek, maar het laatste jaar is dat wat aan het veranderen en teken ik ook veel. Kunstenaarsboek is voor mij een heel spannend medium. Het is al zo anders omdat iemand die het werk bekijkt het moet aanraken, waar dat ergens anders juist niet mag. Het liefst maak ik boeken zonder woorden. Maar de laatste jaren heb ik meerdere malen het geluk gehad te mogen samenwerken met iemand die schrijft. Geweldig, en ook uitdagend, om samen te werken met iemand uit een andere discipline.'

(www.wesemael.net)

SOCIËTEITSBERICHT WINTER 2013-14

Panta rei, ouden menei - Alles verandert, niets blijft - zo geldt de oude Griekse wijsheid tot op de dag van vandaag. Vandaag een jaar geleden lag er een dikke witte poederlaag over de kerstwereld, geurde de oudejaarssociëteit naar glühwein op een oud elektrisch plaatje. Dat laatste zult u in de nieuwe behuizing niet aantreffen en witte kerst wordt het dit jaar ook niet. De drie sociëteitavonden die nu in Kranenburgh hebben plaatsgevonden met de mooie presentaties van Ingerid Opstelten, Peter Toxopeus en Ivon Spee blijken gelukkig niet ingeboet te hebben aan gezelligheid en intimiteit. Wanneer deze eerste KCB.NU uitkomt is inmiddels ook de literaire wintersoosavond met Rita Verschuur, Neeltje Maria Min en Elly de Waard op 27 december verleden tijd. Op 31 januari 2014 ontvangen wij theatermaker Ila van der Pouw; op 28 februari 2014 scenarioschrijver Rob Bloemkolk.

Wij wensen u een rijk 2014 toe en hebben als goed voornemen het komende jaar veel nieuwe mensen te verwelkomen tijdens de sociëteitavonden in Kranenburgh. (4^e vrijdag van de maand van 17.00-19.30 uur).

KCB·NU is de NieuwsUitgave van KunstenaarsCentrumBergen
Hoflaan 26, 1861 CR Bergen NH,
Telefoon (bestuur): 06 109 56 972
Info: www.kcb.nu, info@kcb.nu

Redactie: Margreeth Ulm, Taetske Heltinga, Rinus van de Peppel
Telefoon redactie: 072 581 4140
Tekstbijdragen: Aad Hoetjes, Theo Olthuis
Tekening K. Cebee: Karen Opstelten
Vormgeving: DieuwkeGroet.nl